

POZIV MALOM ISUSU

Subota, 20. prosinca 2014.

Quo vadis, Hrvatska?

Isuse maleni, Božiću moj,
pišem Ti pismo i ove 2014. godine.

Tvoj Ivan iz zemlje Hrvata i ove Te godine zove:

Dođi Isuse, Maranatha, dođi u Zemlju Hrvata!

U ovo sveto predbožićno vrijeme osjeća se opet nekakvo posebno gibanje, kao i ranijih godina. Ali je nekako sve drugačije, vrijeme je neprirodno toplo za ovo doba godine, pa i ljudi su drugačiji.

Ipak osjeća se dolazak Božića. No, svi ne osjećaju svu veličinu i svetost onoga trenutka kada si svojim silaskom u ovaj naš svijet, Tvojih nesavršenih stvorova, dao smisao našem postojanju ovdje na prelijepoj planeti Zemlji, negdje na početku, ili možda na kraju beskrajna svemira.

A, moja malena zemlja Hrvatska jedno je od najljepših mjesta na toj Zemlji. Još uvijek.

Moj narod živi ovdje 14 stotina godina, otkako nam pisani spomen traje.

I Tebi se još uvijek moli.

I Tebi je još uvijek vjeran.

Usprkos svim nedaćama povijesti koja je pisana znojem, krvlju i suzama tolikih hrvatskih sinova i kćeri, još uvijek smijemo reći za sebe da smo „predziđe kršćanstva“.

I da smo još uvijek Tvoji, Isuse.

I, zato nas svijet ne voli.

Ne voli nas kada pokušavamo razmišljati svojom glavom.

I kada želimo sami odlučivati o našoj sudbini.

Ne vole naš ponos.

I ne vole naše junake.

Voli taj bezbožni svijet samo one koji su spremni živjeti i raditi po njihovom receptu, i za njihove interese.

A u nas je tako mnogo zabludjelih sinova i kćeri, koji se zadovoljavaju mrvicama sa stola stranih gospodara, rasipajući naša narodna bogatstva i prava, stjecana stoljećima. No, kao i toliko puta kroz povijest, sluganski mentalitet ponekih naših vođa, tamo negdje još od IX. stoljeća, pa do naših dana, redovito je kratko trajao. Narod je stoljećima toliko puta prolazio krvave i teške »križne putove«, ali je uvijek na kraju tih patnja svitala zora uskrsnoga jutra.

Božić dolazi.

Tvoj rođendan, Isuse.

Trgovine su prepune ljudi koji u grču kupuju sve i sva. A govore da novca nemaju.

Da žive iz godine u godinu sve lošije.

Je li su to tek običaji? Koje valja izvršavati, usprkos svemu?

I koji je smisao takvoga Božića?

I, još nešto.

U ovo sveto Božićno vrijeme, vrijeme mira, mi Hrvati opet biramo novoga predsjednika Države. S malih ekrana i s divovskih plakata smiješe nam se lica četvero odlučnih ljudi, koji žele postati našim predsjednikom. I svi za sebe tvrde da su upravo oni najbolji izbor za ovu našu umornu Hrvatsku u vremenima kada smo već potpuno potopljeni i izgubljeni u Europskoj uniji.

Kada ih sve čovjek dobro pogleda, pomisli da nam se ukazuje neki novi „hrvatski Mojsije“. Moj narod je umoran.

Ali je svjestan da je povijest Hrvata toliko nalik na povijest odabranoga naroda, zapisanu u Bibliji.

I da je „naš hrvatski Mojsije“ već izveo svoj hrvatski narod na put slobode u obećanu zemlju iz tisućljetne nesreće.

Umro je „naš Mojsije“ prije 15 godina! Ali će zauvijek živjeti u srcima Naroda koji zna cijeniti njegov ponos i njegovu vjeru u jedinu i vječnu Hrvatsku.

Od tih sudbonosnih vremena kada nas je naš Predsjednik ostavio da s nekim „novim vođama“ napokon uđemo u „obećanu Zemlju“, ovom Zemljom Hrvata bijesni jedan neprekinuti „nevidljivi rat“ koji nam želi iščupati hrvatsko srce i zgaziti našu katoličku dušu. Lutamo, ginemo, nestajemo. Dokle?

Isuse, jesi li nas zaista prepustio našim grijesima?

Da u tim gorkim lutanjima sami pronađemo put povratka k Tebi?

Biblijski prijelaz Tvojega obećanog naroda preko Crvenoga mora i lutanje Sinajskim poluotokom trajali su 40 godina. Tek toliko, da umre jedna cijela generacija, koja je odškrinula vrata puta u slobodu.

U vrijeme tih lutanja umro je i onaj biblijski Mojsije.

Jedna potpuno nova generacija izrasla u bespućima Sinajskih lutanja, ušla je, napokon, s novim vođom, u obećanu zemlju Kanaan - „Zemlju kojom teče med i mlijeko“.

U ljeto dolazeće 2015. godine navršiti će se 20 punih godina kako nas je naš „hrvatski Mojsije“ izveo na put slobode. Znači li tih 20 godina da smo već (tek) prešli polovicu puta naših „hrvatskih lutanja“ ove „naše Sinajske pustinje“?

Isuse moj, moj narod živi te godine biblijskih lutanja.

I posrće.

Ali se i pridiže.

Obilaze nas „misirski mudraci“, koji nas prizivaju da se i nadalje klanjamo „zlatnoj teladi“ bezbožne Europe i „pustoga i brdovitoga Regiona“. I da zaboravimo našeg hrvatskog Mojsija.

I da razbijemo one dvije kamene ploče s Deset zapovijedi našega Saveza s Tobom, Isuse. Moj narod je umoran, Isuse.

Naš stoljetni znamen postao je i ostao Križ.

Tvoj Križ, Isuse.

Daj nam ovoga Božića obilje Tvoje milosti.

Daj nam hrabrosti da se ne stidimo svojih stoljetnih prava.

Vrati nam ponos.

I osmijeh.

Daj nam život.

Čuvaj naše obitelji.

I naš hrvatski Narod.

I daj nam mudrosti da napokon odaberemo ponosnu osobu za našeg zemaljskog vođu.

Za hrvatsku Hrvatsku.

A Ti mali Isuse, Božiću naš, više nego ikada budi naš Znamen na „tvrdom Križu“, još uvijek „raspete Kroacije“.

Ivan JAKLIN, Varaždin